



C/ Nou del teatre, 16  
17004 - GIRONA  
Tel. 972 22 50 44  
www.cinematruffaut.girona.cat  
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA



## ELS ANYS DE SUPER 8

*Les années Super 8*

França, 2022

**Direcció:** Annie Ernaux, David Ernaux-Briot

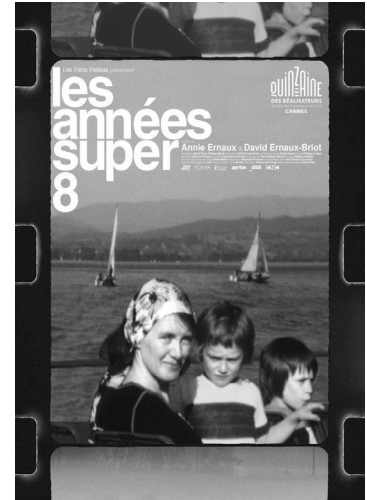
**Guió:** Annie Ernaux

**Durada:** 62 min

**Gènere:** documental

**Idioma:** francès

**Data d'estrena:** 10/01/2023



## Una escriptora revisa imatges del passat

Al començament de *Les années Super-8*, la veu d'Annie Ernaux explica mentre les imatges mostren una panoràmica del llac d'Annecy immers en una atmosfera hivernal.: “Cap a la fi de l'hivern de 1972, vam comprar una càmera Super 8 Bell & Hill junt amb tot el material per projectar els films. El meu marit i jo teníem poc més de trenta anys i teníem dos fills, de set i tres anys, Eric i David. Vam viure set anys a Annecy, on Philippe Ernaux, era Secretari General Adjunt a l'Ajuntament. Jo ensenyava Literatura a l'Institut”.

Gairebé cinquanta anys després de l'adquisició de la càmera Súper-8 pels Ernaux, l'escriptora francesa, junt amb el seu fill David Ernaux-Briot, aporta un film a partir de les imatges que Philippe Ernaux va filmar fins l'any 1981, en què la parella va separar-se. Aleshores ell se'n va endur la càmera (havent-se concedit el dret a manejar-la amb l'acceptació d'ella perquè “temia malmetre l'equip i potser també a causa del repartiment de les tasques per gènere establertes al principi de la nostra vida en comú”) i va deixar el projector, la pantalla i tots els rodets de pel·lícula: “Va entrar en una altra existència i va abandonar la memòria de l'antiga amb nosaltres. I a mi em va fer la seva guardiana”. Amb l'impuls del seu fill David, Annie Ernaux ara comparteix aquesta memòria inscrita en tals imatges, que no només ho són sobre la vida familiar, amb la seva quotidianitat i els seus moments excepcionals que tenen a veure amb les celebracions i sobretot amb els viatges, sinó que són un testimoni d'una època. Tal cosa s'acorda plenament amb la literatura d'Annie Ernaux, en què l'experiència autobiogràfica s'inscriu en el temps històric i el “jo” es fa un “nosaltres”.

Amb un text de la mateixa escriptora, la veu d'Annie Ernaux acompanya sempre les imatges silents: “Calien paraules per donar sentit a aquest temps de silenci, fragments de la vida familiar invisiblement gravats a la història de l'època. Va ser una oportunitat per mi de redescobrir anys decisius de la meua vida, perquè tots nosaltres tornem a visitar aquesta llum que va brillar sobre el passat”, comenta cap el final de la pel·lícula, presentada a la Quinzena de Realitzadors de l'últim festival de Canes.

Revisant i repensant les imatges des del present, l'escriptora les comenta, contextualitza o complementa explicant coses que, a vegades de manera reveladora, són fora de camp. Coses com ara que, “davant de la imatge de la jove mare

anònima”, es recorda com una dona turmentada en secret per la necessitat d'escriure, que, de fet, realitzava d'amagat de seva mare, que vivia amb ells després d'enviudar, i del marit. L'escriptora també observa senyals d'alguna cosa que es volia dissimular en les imatges: les familiars tendeixen a voler-ho ser de la felicitat, però les dels Ernaux anaven deixant constància de la crisi progressiva de la parella fins arribar a la separació.

Com he apuntat, no només accedim a una intimitat familiar. A través dels viatges, ho fem al Xile d'Allende, un “país que va deixar d'existir”, com l'Albània comunista, que els Ernaux també van visitar als anys 70, al Moscou que formava part de la URSS. Altres imatges també registren viatges familiars a Londres, l'Espanya del 1980 i a Portugal. I és així que Annie Ernaux va parlant d'ella mateixa i del món. O, de fet, de qui era i de mons que ja no hi són. Les imatges cinematogràfiques com una memòria: “filmar allò que mai més veuràs”. Deixar constància d'alguna cosa que ha passat, però que sempre passa en veure-les i alhora és percepció i viu de manera diferent cada cop que les veus. És una festa pel Cinema Truffaut i els seus espectadors comptar amb la participació de Valèria Gaillard, traductora al català d'Annie Ernaux, a l'acte, que es farà amb la col·laboració de la Llibreria 22. Havent-ne traduït *Els anys*, *Memòria de noia*, *L'esdeveniment*, *Pura Passió*, tots quatre publicats per Angle Editorial, Valèria Gaillard considera que per Ernaux la literatura és una eina d'auto-coneixement que comparteix: amb un estil precís, sense sentimentalisme i sense autocomplaença.

**Imma Merino**  
**Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona**